

Blízká setkání

Sotva jsme si s Pavlem užili pár společných mil, už se budeme loučit. Tentokrát natrvalo. Pavel letí zítra domů. Má pro to ten nejkrásnější důvod. A chtěli byste vědět jaký? Zkuste zapojit fantazii. Za chvíli dojdeme k silnici a tam se rozdělíme. Sestupujeme z hřebene do údolí. S klesající výškou letí teplota vzhůru. Nehne se ani stéblo. Plocha pod námi připomíná obří čočku, do které pere slunce. Dálnice ji dělí na dvě poloviny. Po dvou hodinách cesty jsme v části, kterou poničila voda, co se valila ze severních svahů. Pokud tu rostla nějaká vegetace, odnesla ji přívalová vlna. Přelézáme náplavy sedimentu a i přes náročnost terénu je nám ještě veselo, ještě jdeme ve dvou. Za dálnicí přijde opět poušť pokrytá spálenou trávou a nízkými trnitými keři. Tam už pošlapu sám. Nejprve však zamíříme pod viadukt, kde by dnes mohl být trail magic. Ještě jsem vám asi pořádně nevysvětlil, o co jde. Trail magic říkáme jakémukoli splněnému přání. Ale protože tu dost trpíme hladem nebo jednotvárnou stravou, obecně platí, že jde o jídlo. Kolem trailu se pohybuje spousta lidí, kteří se vám snaží nezištně pomoci. Odvezou vás do města, nechají u sebe přespat, zaplatí za vás útratu v restauraci nebo uspořádají na trailu pohoštění. Někdy ho tam jen tak nechají v krabicích a jindy se o vás postarají s plným servisem. Stolek, křesílka, gril, lednice. Opravdu zázrak. My teď s vděčností přijímáme trochu stínu, ale jinak je místo prázdné. I hiker box, což je bedna, kam hikeři odkládají nepotřebné části výbavy a třeba i jídlo, které mají navíc, zeje prázdnotou. Trochu jsem počítal s tím, že zde doplním zásoby, ale budu muset do města. Vylezeme na silnici a oddalujeme chvíli, která musí přijít. Já už o ní věděl včera, ale nechal jsem ji bez pozornosti. Učím se věci řešit, až když nastanou, což je právě teď. Kdybych se nestyděl, napíšu, že se mi chtělo brečet. Ušli jsme s Pavlem jen kousek z téhle cesty, ale mám pocit, jako bychom spolu strávili rok života. Tak intenzivně zde vše prožívám. Jestli mi je souzeno dojít až do Kanady, věřím, že bychom tam došli spolu. Pavle, moc děkuji za všechno, bylo to famózní, ale teď jdeme každý svým směrem. Já dokoupit jídlo do městečka Gabazone a Pavel frčí do L.A. Ani se neotočím. Nemůžu. Můj kamarád během okamžiku

Mírím znovu do pouště, tentokrát už zase sám. Zvuk vrtulí na kopci krájí horký vzduch, ale z občasného zachřestění v trávě mi naskakuje husina.

zmizel v minulosti a já se snažím chytit stopa do města vzdáleného sedm mil. Zhruba po čtvrt hodině mi zastaví chlápek s dodávkou a ptá se: „Kam jedeš, chlapče?“ To mě pobavilo, tipnul bych si, že jsme stejně staří. „Potřebuji do Gabazone, na nákup.“ Pokývá hlavou a spustí: „Tahle silnice, na které stojíš, i když vypadá, že je souběžná s dálnicí, tak ta do města nevede. Ta totiž nikam nevede.“ Přibližně celé tohle souvětí mi zopakuje ještě třikrát, než ho pochopím. „A kam po ní jedete?“ Jen se zazubí a zanechá mě v oblaku prachu, který se zvedl za jeho károu. Když už konečně po půl hodině najdu ten správný nájezd, zastaví u mě během okamžiku malé auto, a jestli prý jsem hiker a kam potřebuji. Chlapík mě naloží, je samý vtípek a frčíme. Vysvětluji mu, že potřebuji nakoupit jídlo, aby věděl, kde mě má vyhodit. Konkrétně potřebuji takové ty placky, co snad už doopravdy budou tortilly. Abyste rozuměli, všechny tortilly, které jsem doposud koupil, se nedaly jíst. A že jich bylo. Tedy ani ty poslední, co jsem jich vzal rovnou kilo. Byly sice žluté jak

kuřátka, čímž na mě udělaly v marketu velký dojem, ale jíst se nedaly. Ne bez tepelné úpravy, což bylo na zadní straně jasně uvedeno. Sedm minut v mikrovlnce, psali. Jenže kdo by se něčím takovým zabýval? My chlapi prostě stupidní návody nečteme.

Zastavili jsme kousek od čerpačky. Vyndávám batoh z kufru a chlap chce po mně pět dolarů za odvoz, říká, že jezdí pro Uber. Já si ale neobjednal Uber. Nebo snad ano? Bez dohadování zaplatím, otčím se a jeжда, přede mnou stojí pošta. No to je ale náhodička. Hned pomyslím na mačky, co mě tíží v batohu. A proč vlastně táhnu pouští nesmyslně mačky? Situace vznikla ještě v San Diegu u Frodo a Skauta, kde jsem si nakoupil jídlo a rozděloval, co kam pošlu. A v téhle důležité chvíli, kdy už jsem měl vše zabaleno v krabicích s adresami, přilítla holčina a vybláznila celou grupu. „*U Jacinta,*“ (místo, které jsem včera procházel) „*neuděláte bez nesmeků ani krok. Absolutně neschůdné,*“ dodala s významnou dramatickostí v hlase. Já už je ale měl zabalené v balíku adresovaném před opravdické hory. Naneštěstí holčina zněla dost přesvědčivě. Možná by se dalo díky mojí angličtině zapochybovat, jestli jsem jí dobře rozuměl. Jenže tahle holka mluvila česky. A jak jsem tam zrovna něco přebaloval – však víte: kolínka, omáčky, jo a také ty šustáky, co váží nula gramů a které bych užil dvanáctý den –, vyndal jsem z balíku mačky a teď je táhnu přes poušť. Váží skoro půl kila. By mě trefilo. Každý den, když je beru do ruky a ukládám do batohu, se musím smát, prostě kopyto. Na okamžik jsem ještě zauvažoval, že bych se s nimi mohl vyfotit v poušti Mojave a měl tak snímek roku. „*Ale ne, pošlu je balíkem napřed, půl kila je půl kila. Na shledanou v Kennedy Meadows, kam, doufám, dorazíte dříve než já.*“ Město jsem vyřídil v rekordním čase a starší dáma, v kovbojských botách a klobouku z krávy, mě odvezla zpátky a vysadila přímo před trailem. Popřála mi šťastnou cestu a přidala doporučení: „*Pozor na hady, chlapče.*“ Tady asi každému hikerovi říkají chlapče. Nicméně pozor dávat budu, protože z hadů mám respekt. Musím tuhle část co nejrychleji přeběhnout a už vůbec bych tu nechtěl nocovat. Zrychlím tedy krok, ale jde to ztuha. Slunko pálí, trail vede vzhůru. Krajina je pustá, suchá a plná větrných elektráren. Zvuk vrtulů na kopci krájí horké ticho. Nikde ani noha, jen z dálky ke mně

občas zaletí zvuky aut, ale i ty po chvíli odezní. Padla na mě samota. Asi mi je smutno. Jenže tady mi nemůže být smutno, tady se totiž stále něco děje. Po zemi lezou obrovští brouci a gigantické ještěrky. Bodejť by nebyly tak velké, když žerou ty proteinové brouky. A kdopak asi žere tyhle obří ještěrky? Cosi zachřestí. Zvuk, který slyším poprvé, ale bezpečně ho poznávám, nejde přeslechnout. Mé první setkání třetího druhu. Had je krátký, ale vypasený jak prasátko, nejspíš ty ještěrky rovnou polyká. Klepe ocasem jak pomínutý. Jak mi hadi nevadí, z tohohle mám strach. Vystartuje po trailu přímo ke mně. Couvám pomalu zpět. Naše vzdálenost mi nepřijde bezpečná. Když už myslím, že mě spasí jen rychlý útěk, had sebou cukne a zmizí do křovin dřív, než stačím vytáhnout foťák. Po zbytek cesty budu hodně opatrný, ale lituji, že jsem si ho necvaknul. Během pár metrů však dostanu další šanci. Už ho není takový kus, ale respekt budí stejný. Mládě, bývá však mnohem nebezpečnější než starý had. Když kousne, pustí do rány všechen jed, který má. Holt nemusí šetřit. Starší kusy jdou do útoku s větší rozvahou. Přemýšlím, jestli mi tyhle informace slouží k něčemu jinému, než že jsem z těch potvor nadmíru nervózní. Dnes rozhodně spát na kovboje nebudu. Chtěl jsem většinu nocí spát bez stanu, výhled na oblohu odtud bude krásný, ale přítomnost těch plazů mě vylekala. Neměl bych příjemný pocit. Ať si hlasitě chřestí venku, já budu spát tiše uvnitř.

Noční příhoda

Na dnešek jsem si udělal nový obrázek o limitech svého vybavení. V noci mi vítr sfoukl stan. Stačil jediný poryv a kolíky byly venku natotata. V písku totiž nedrží a ani kameny, kterými je vždy zavalím, ten poryv neustály. Naštěstí těch pár dnů na cestě mě naučilo nepodceňovat večerní přípravu. Než ulehnu, má vše své místo, kdyby přišla nečekaná událost, právě jako třeba tahle. Pak o všem vím a stačí jen natáhnout ruku. Baterka po pravici, náhradní kolíky po levici. Mám dokonalý přehled, nic mě nemůže zaskočit. Jenomže poryv byl silný, a jak smýknul stanem, nastal chaos. Vše se ve vteřině promíchalo. Už nic nemělo své místo. Ani baterka už neležela tam, kde měla. Ale připravený jsem

Spot v korytě vyschlé říčky. Kousek nade mnou kempuje uhynulá kráva. Stále vám přijde místo kouzelné?

byl. Vyhrabal jsem se ven a bez světla, jen za blikotání hvězd jsem začal s opravou. Po dvaceti minutách lezu zpět do bezpečně zakolíkovaného stanu, ale znáte ten pocit, že v něm nejste sami? Nepříjemné škrábání a šustění mi dost nahalo. Sáhnu po baterce, kterou už mám zase po ruce, a pátrám. Zvuk vychází z prostoru za hlavou. Velký brouk uvízl mezi tropikem a moskytiérou. Dost se mi ulevilo. Ale ne moc. Tyhle obří brouky totiž loví ty velké ještěrky, a jak je to dál, už víte.

První zero

Téměř po měsíci pochodu na mě padla únava. Musím si opravdu odpočinout. Potřebuji zero. Tak říkáme dni, kdy během čtyřadvaceti hodin neujdeme ani míli. Odbočil jsem z trailu a našel si levné ubytování v městečku Big Bear. Cena 25 USD za noc mi přišla přijatelná. Pokojík mě ohromil. Měkká postel, splachovací záchod, který po dvaceti

Chaos v mojí hlavě.

dnech nevnímám jako samozřejmost, sprcha a plynový krb, který večer pojede na plné obrátky, protože počasí se zhoršuje každým okamžikem. V horách začalo sněžit. Pustit **Roľničky**, uvěřím, že přicházejí Vánoce. Program ve městě je vždy stejný. Nejprve navštívím supermarket a pak teprve zamířím do hospody na jídlo. Na nákup tedy vždy hladový. S plným žaludkem totiž ztrácím inspiraci. Následuje prádelna a pak už jen jíst a odpočívat a během toho vlézt alespoň třikrát denně do sprchy a vše si pořádně vychutnat. S večerem sedím na terase a nabíhají mi okolnosti, které mě sem zavedly. Přemýšlím, jestli tu jsem šťastný a spokojený. Ano, ale stále mě pronásleduje dost myšlenek, od kterých nemám odstup. V patách mi jdou ty, které mě nejvíc trápí. Má to být dobrodružství, zábava i poznání, ano, ale hlavní příčina je hluboko uvnitř a nevím, jestli o takových stavech mám vůbec psát, protože jsou dost osobní. Nejsem tu úplně na výletě. Tak proč? Možná těch „proč“ není moc, ale jsou zásadní. Dostal jsem se do složité situace

LISTOPAD 14. STŘEDA
10:30 AN TET

OBLEČENÍ

NETROTKA
KALHOTY

STAN

TECHNIKA

I-PHONE X
2 DAN
APLIKACE
FOTO
KAMERA
STŘIŽNA
ZDROJ
SOLAR PANE
POWER BANK

KABELY
ADAPTER

REPELENT

BANKA
KARTY
POJIŠTĚNÍ
ŽUBAŘ
LÉKÁRNA
ZDRAVOTNÍ
POJIŠTĚNÍ

TŘÉNINK

DUBEN 265 km
KVĚTEN 205 km
ČERVEN 206 km
ČERVENEC 208 km
SRPEN 241 km
ZÁŘÍ 351 km
ŘÍJEN 317 km
LISTOPAD 182 km
PROSINEC 220 km

18.4. 2019
DET CAMPO

OBLEČENÍ

PĚROUKA 350 g

RUKAVICE
ČEPIČKA
KŠILTOUKA
ŠÁTEK

TECHNIKA

PLAVÁNÍ
PŘEKONÁNÍ
OD VÝKRAJ
OK

ADMIN.

PERMIT
VÍZUM
1/ŽÁDOST
2/SCHVALENÍ
3/DORUČENÍ

VYBAVENÍ

TREK
HOLE
ODKROUŠENÍ
VINKAHEJ
VÁHA !!

BATOCH
ODKROUŠENÍ
VINKAHEJ
VÁHA !!

SPACÁK
CUMULUS
KLITELKOS
OK
NEBO

VLOŽKA
KŠILTOUKA
KARANTKA

SPACÁK
VLOŽKA
H2O
VARIČ
JETBOIL
ČELOUKA

CESTUJU POD 7 kilo

<7kg

MALEHKO

LETENKY
15.4.2019
PRAGA

Pacific Crest Trail
Natural Science Trail - Mexico to Canada

The Trail is Ready for You!

Pacific Crest Trail Association

North California
Central California
Southern California

Dlouhodobý pobyt v zahraničí

U.S. DEPARTMENT OF STATE
Online Nonimmigrant Visa Application (DS-166)

U.S. DEPARTMENT OF STATE
Online Nonimmigrant Visa Application (DS-166)

U.S. DEPARTMENT OF STATE
Online Nonimmigrant Visa Application (DS-166)

The map shows the Pacific Crest Trail route across North America. Various cards are pinned to the map, providing specific information about different sections and gear requirements. For example, one card lists gear items like 'PĚROUKA 350 g', 'RUKAVICE', 'ČEPIČKA', 'KŠILTOUKA', and 'ŠÁTEK'. Another card discusses 'LETENKY' (tickets) for a flight on 15.4.2019 from Prague. There are also cards about permits, visas, and technical gear like 'SPACÁK' (sleeping bag) and 'VLOŽKA' (mat). The map itself is detailed, showing the trail's path through the mountains and valleys of the West Coast.

a tuhle cestu vnímám jako možnost, jak najít rovnováhu a vnitřní klid. Abych vám situaci nějak přiblížil. Bylo pro mě vždy těžké překlomit myšlenky do reality. Vždycky jsem s tím měl potíže. Jsem takový ten letec v oblacích, ale našel jsem způsob, jak na to. Slyšeli jste někdy o vision boardu? Česky by se dalo říct „nástěnka přání“. Můžete si na ni dát různé vize a představy nebo očekávání. To, co byste si přáli, aby se stalo, vše, co byste chtěli dokázat. Většina věcí, co nosíme v hlavě, se nikdy nesplní, pokud je nepřetavíme do hmotné podoby. Dokud nepřejdeme k akci. Spousta lidí má jen sny, které nikdy nepřeklopí do reality. Zůstanou jen u těch představ. Mně vždy pomohl vision board. Nejedná se o kouzlo ani o žádné ezopindy. Představuje technickou pomůcku, první reálné zhmotnění myšlenky. Můj vision board, který jsem léta používal, se však proměnil v zed' nářků, kde končilo vše, co sentimentálně připomínalo minulost, nebo mě nějakým

Myšlenka získala podobu a energii. Naplnila záměr. Do odjezdu zbývají tři měsíce.